

Pensionerade rock-hjältar fick en idé

80-talets första riktiga supergrupp kallar sig The Firm. Kärnan i The Firm består av gitarristen Jimmy Page, till vänster på bilderna, och sångaren Paul Rodgers som här syns på två bilder från de sista repetitionerna inför gruppens världspremiär

"80-talets första riktiga supergrupp"

- Av Olle Berggren -

JIMMY PAGE tröttnade på rollen som förtidspensionerad gitarrhjärte. **PAUL RODGERS** kunde inte tänka sig resten av sitt liv som mysig hemmapappa.

Om en vecka kommer gruppen till Olympen, Lund för sin tredje spelning tillsammans, någonsin. (Dagarna före finns gruppen i Stockholm och Köpenhamn). Och i slutet av januari kommer The Firms debutalbum på skivbolaget Atlantic.

Vi fick en pratstund med gruppens trummis, tillika "rockveteranen" **Chris Slade** (fd **Manfred Mann**, **David Gilmore Band** mfl) mellan två repetitionspass.

■ BÖRJADE BLI RASTLÖS

Vad är det som driver ut ett gäng 35-åriga rockpionjärer att åter möta publiken, harva längs landsvägarna och spela in plattor. Mer pengar?

- Nej. Jimmy började bli rastlös av att gå hemma och inte ha någon att spela tillsammans med. Så när han, **Jeff Beck** och **Eric Clapton** planerade en stödgalä åt MS-sjuka **Ronnie Lane**, fick Jimmy åter blodad tand.

- Efter en turné i England åkte gänget till USA och då kom Paul (Rodgers) in i bilden som sångare. Ett möte som föll väl ut. När de kom hem till England började Jimmy och Paul jamma, så där lite inofficiellt i Pauls nybyggda studio. Jammen resulterade i att de skrev tre nya låtar, sen bara fortsatte det...

- Det var då, i början av året, de bestämde sig för att fortsätta och göra något tillsammans.

Nästa steg var att hitta trummis och basist. Efter att ha kontaktat Chris Slade

Roy Harper Band) bildades The firm i juli.

Med denna sättning får man osökt en känsla av att det kommer att låta mycket 70-tal. Tung, bluesbaserad rock.

- Ja, du kan aldrig ändra din stil, aldrig förneka ditt musikaliska ursprung. Så visst kommer det att bli tung, ja mycket tung rock. Men du kommer att bli förvånad när du hör gruppen live, och på platta. Vi har inte blundat för den moderna teknologin.

- Visst låter det som en syntes av **Led Zeppelin** och **Bad Company**. Ofrånkomligt med två så karaktäristiska personligheter som Jimmy och Paul.

■ ROCKBASERAD PÅ GITARR

- Men vi kommer inte att ta ut svängarna i den "syntetiska världen". Det blir gitarrbaserad rock. Tony spelar förvisso en del klaviatur på plattan, men det är mycket traditionellt, och mycket sparsamt. Hela LP:n är inspelad så gott som live i studion. Det finns en direktitet, något ohyfsat över hela produktionen.

- Det mest egendomliga, tycker jag, och jag vet inte om du tror mig, är att det finns en sån spontanitet och spelglädje i bandet man normalt inte förknippar med ett gäng så garvade musiker. Som varit professionella musiker större delen av sitt "vuxna liv". Men för oss alla var det här som att börja om på nytt.

De senaste fem åren har Paul Rodgers och Jimmy Page varit sparsamma med att producera sina. Paul Rodgers

Därför bildade dessa guldkantade och garvade rockveteraner gruppen **THE FIRM**. Först som ett hobbyprojekt. Terapi för en döende rocksjäl. Men i dag är det allvar.

pelin ett år senare, i samband med att trummisen **John Bonham** dog.

Under denna period har Rodgers släppt ett mycket underskattat soloalbum (Atlantic). Men utan kommersiell framgång.

Jimmy Page har skrivit musiken till filmen **Death Wish II** samt medverkat på ett par spår på fd Zeppelinkollegan **Robert Plants** nya hobbyprojekt, **The Honeydrippers**.

Både Rodgers och Page har hög status i USA. En rockkontinent som är svag för 70-talets brittiska rockhjärtar. I synnerhet

den avdelning som var med om att föda begreppet heavy/metal.

■ TRENDER INTE LIKA VIKTIGA

- Efter en månads turné i Europa åker vi till USA. Där vet vi att det finns en stor publik. Där finns en annan öppenhet inför den musik vi gör. Trender är inte lika viktiga i USA som i England.

Så, om Europa visar tummen ned för The Firm, finns en framtid på de amerikanska fotbollssarenorna.

Vinn en biljett!

■ Nästa lördag är det dags för en verklig rockpremiär. Då spelar Jimmy Pages och Paul Rodgers nya grupp, **The Firm** i Lund. Kvällsposten har kommit över 50 biljetter som vi lottar ut. Allt du behöver göra är att fylla i namn och adress på kupongen.

Ja tack, jag vill gärna ha en biljett till The Firms konsert i Lund nästa lördag:

Namn:

Adress:

Postadress:

Skicka in kupongen under adress **The Firm, Kvällsposten, Box 166, 20121 Malmö**. Senast nu på tisdag, 26/11, måste vi ha din kupon här på KvP

Vilken firmafest!

De som i lördags kväll gick till Olympen i Lund i tron att de skulle få stå och svaja med cigarettändarna till Stairway to heaven eller ge järnet till Whole lotta love eller Can't get enough - a, de blev kanske lite besvikna. The Firm spelade nämligen inte en enda riktig Bad Company - eller Led Zeppelin-klassiker.

Istället tog sig Firman, under ledning av Paul Rodgers på sång och Jimmy Page på gitarr, igenom ett set som till största delen bestod av nyskrivna egna låtar från den kommande LP:n, upplandad med sånger från Rodgers solo-LP.

Och faktum var att man saknade faktiskt inte de gamla lå-

rock

tarna. The Firm har tillräcklig kraft i sin musik för att helt kunna kringgå det annars ofrånkomliga tricket att ge sin publik "vad den vill ha".

Utgångsläget är en slags återgång till de ideal som Page/Rodgers startade med när de drog igång projekten Led Zeppelin och Free i slutet av 60-talet.

Via Rodgers blueskänsliga och melankoliska röst fick vi tungsinnen och den återhållna kraften som har genomsyrat hans karriär, via Pages riffdelikatesser kom vi tillbaka till urhårdrocken från tidiga Zeppelin.

Kombinationen låter strålande. Rodgers ger bandet dess stadga medan Page toppar med lynniga gitarrexplosioner och oförutsägbara infall.

Paul Rodgers har stått som förebild för så många rocksångare att han utan tvivel kan rankas bland de fem klassiska frontmännen. Ändå närmar han sig aldrig de machoexcesser som en efterföljare som David Coverdale vadar fram i. Rodgers bara står där med jeans, svartblå skjorta, rätt upp och ner - och låter sin röst fylla hela Olympen. Till höger om honom snurrar ett av rockens mysterium om-

The Firm: ett spelsuget gäng veteraner som låter strålande ihop

BILD: OVE JONSSON

kring. Jimmy Page, nu 40 år gammal och uppenbarligen mer spelsugen än på många år, intar med viss otymplighet alla de klassiska gitarrhjalte-poserna. Klädd i vitt med svarta ridstövlar, beväpnad med omväxlande Tele- och Stratocaster, genomför Page en stor show i showen.

Det finns många som anser att Page är en överskattad gitarrist, men personligen håller jag honom för en av de främsta, även om han har passerat sin storhetstid. Visserligen finns det massor av gitarrister som spelar snabba-

re och mer felfritt, men den här mannen går till verket med en kompromisslöshet som innehåller ett moment av halvchans och när det stämmer låter det sådär riktigt sanslöst bra.

Ibland stämmer det inte och då låter det plötsligt mindre sanslöst, men det är sådant man får ta med musiker som inte bara spelar med ryggmärgen.

Page kämpar, sliter, svettas och spottar när han går i närkamp med gitarren.

Mot slutet av konserten dök Les Paul-gitarren upp, och sittande i en grön laserpyramid

gick han loss med den ryktbara stråken. Det lät lika gnälligt och hemskt som man kan ana, men det var rätt spännande att äntligen få se den stråke som genom sitt symbolvärde blev till ett lättidentifierbart hatobjekt för varje rättrogen punkare i slutet av 70-talet.

Trummisen Chris Slade och basisten Tony Franklin visade sig var enormt skickliga musiker, som både kunde hålla det enkelt och flippa ut i bas-

spektive trumsolon som - kryss i taket - inte blev tråkiga.

Mot slutet hade The Firm eldat upp en fin stämning. De egna låtarna lät starka och även om Righteous Brothers You've lost that loving feelin' håller på att bli sönderspelad, gjorde bandet en snygg cover av den innan finalen med Solomon Burkes Everybody needs somebody to love.

Gubbarock? Ja, kanske. Men vilket drag!

SVEN LINDSTRÖM

The Firm — en godbit för nostalgiker

Det var rocklegendernas afton i går kväll. Omkring 1 000 förväntansfulla personer hade samlats på Olympen i spänd väntan på Rock-rebellerna från förr. Och den som väntade sig lika delar Led Zeppelin och Bad Company blev inte besviken.

Klockan kvart över åtta intog The Firm scenen, och Jimmy Page och Paul Rodgers serverade precis samma grej som de bjöd på för hundra år sedan.

Där fanns melodiösa rocklåtar, melodiösa rockballader och något mindre melodiösa gitarrsolon. Faktum är, att det lika gärna kunde ha varit den 1 december 1975.

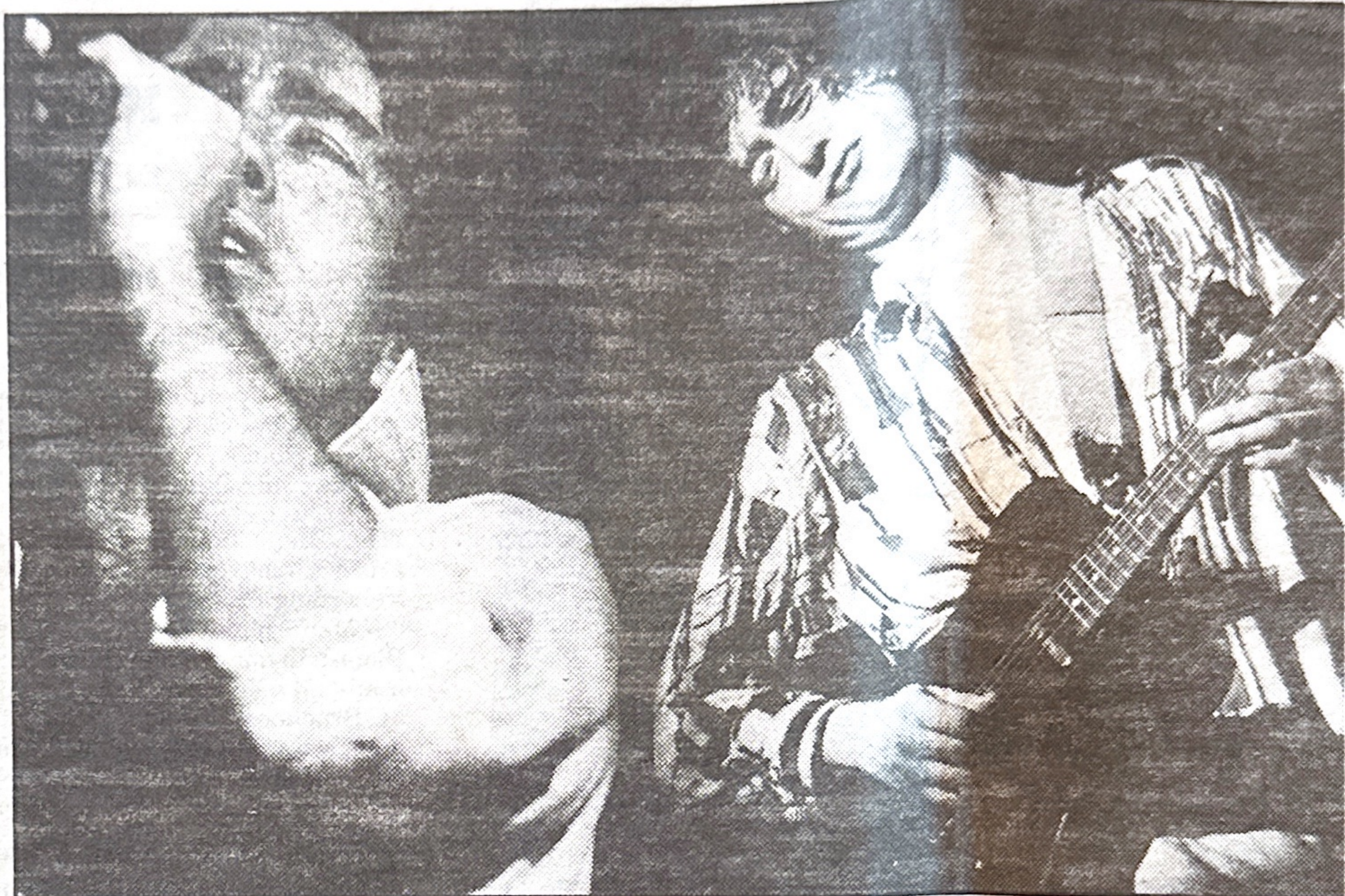
■ FÖRST OCH STÖRST

Säga vad man vill om Jimmy Page, men han är och förblir Number One inom hårdrocken. Han var den förste som hängde på sig en Les Paul och drog ner den till knäna. Nu har han flyttat upp den till höften, men för övrigt är det alltså inte så mycket som har hänt.

Är det någon som har utvecklats under det senaste decenniet så är det ljudteknikern. Han har troligen spenderat hela månadspengen i lampaffären och var dessutom dubbelt så flink i fingrarna som Jimmy. Ljudet var från början rent och klart. Men den gode ljudteknikern körde det klassiska "hög efter varannan låt-tricket", och mot slutet av konserten nådde han en volymstyrka som ofelbart leder till minst ett dygns pip i öronen.

■ HÖJDPUNKT

För övrigt var det en mycket lugn och städad konsert. T o m första ledet stod osedvanligt stilla. Bara tre nävar syntes vifta ovanför de långhåriga huvudena. Det var som om alla väntade på att något skulle hända. Och till slut kom den. Kvällens höjdpunkt. Paul Rodgers visade upp sitt nya autopiano. (En radiostyrd elflygel!!!!!!!). Långsamt och högtidligt kom han inrullande på scenen, och grönt laserljus flödade över mackapären. Tillsammans med den för stunden syntspelande basisten Tony Franklin kväste han Jimmy Pages gitarr och bjöd publiken på tidsenlig

Paul Rodgers, Jimmy Page och The Firm är sig lika från förr. Så inte behövde de tusen i publiken bli besvikna

syntrock under ett par minuter. Den maffiga mastodontrockballaden väckte liv i åhörarna, som applåderade högljutt, medan pianot

på egen hand rullade tillbaka ut i kulisserna.

För alla nostalgiker är The Firm en riktig godbit, men den som är

sugen på något nytt får nog vända sig åt något annat håll när debutplattan släpps i januari.

LAURA TRENTER